

Jeesuksen joukkue

Jeesus asteli ylös vuoren rinnettä, pysähtyi ja istuutui. Hän näki alempana rinteellä kansaa. Tuossa oli mies, joka oli juuri tullut töistään pellolta. Tuolla oli mies ja vaimo kahden pienen lapsensa kanssa. Kauempana istui ruukun tekijä kaivaen leipäpalasta laukustaan. Monien jalat olivat paljaana. Näin he olivat kävelleet, monet pitkänkin matkan, kuullakseen Jeesusta.

Väkijoukkoa katsellen Jeesus aloitti: *Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen. Autuaita kärsivälliset: he perivät maan. Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano: heidät ravitaan* (Matt. 5:3–6).

Autuas

Mitä tarkoittaa sana autuas? Moni on kuullut hyvän selityksen: se tarkoittaa onnellista. Voimme kuitenkin avata ilmauksen merkitystä laajemmin. Ajatelkaamme tilannetta, jossa lapset valitsevat keskenään joukkueita. On alkamassa jalkapallo-ottelu, ja kaksi kapteenia kutsuu vuorollaan pelaajia omaan joukkueeseensa. Ajatellaanpa vielä, että tuossa tilanteessa sinut valitsisi kapteeni, jota itse arvostat ja josta kovasti pidät.

Hän ikään kuin sanoo: Minä tahdon sinut. Saat olla onnellinen. Pääset arvostamasi kapteenin lähelle. Olet autuas.

Keitä Jumala oikein valitsee omaan joukkueeseensa? Keitä hän kunnioittaa ja arvostaa? Ketkä pääsevät hänen lähelleen? Ketkä ovat autuaita? Jeesuksen aikana luonnollinen ajatus oli tämä: ne, jotka ovat arvostetuissa asemassa, menestyneitä, näyttävät hurskailta. Sanalla sanoen: he ovat muita parempia. Noiden muiden kohdalla oli taas läsnä ajatus: Minua Jumala ei halua. Minun paikkani on hänestä kaukana. En kuulu hänen joukkueeseensa.

Jeesuksen vuorisaarnan aloitus on hätkähdyttävä. Hän ei sano: Autuaita ovat rikkaat, hurskaat, menestyvät. Hän sanoo: autuaita ovat ne, jotka kaipaavat ja janoavat. Jeesus katseli kansaa ympärillään ja ikään kuin sanoi: Teitä halveksitaan. Mutta nyt Jumala on tullut ottamaan teidät lähelleen. Hän tahtoo sinut omaan joukkueeseensa. Jumala kunnioittaa sinua. Olet autuas. Tämä on Jeesuksen sanoma yhä tänään. Hän valitsee ne, jotka tarvitsevat ja kaipaavat häntä. Hän kutsuu sinut lähelleen. Sinä saat hänessä omaan köyhyyteesi Jumalan, omaksi rikkaudekseen.

Seurakunnan köyhät ja janoavat

Ihmisten kesken syntyy helposti vertailua. Kun meidät on otettu Jeesuksen lähelle, saamme olla autuaita. Mutta eikö seuraava ajatus helposti ole tämä: Kuka meistä on kaikista autuain? Ketä meistä Jeesus kunnioittaa kaikista eniten? Niinpä saatamme alkaa seurakunnassakin muodostaa arvoasteikkoja. Pidämme tiettyä tehtävää muita arvokkaampana. Ajattelemme joitakin töitä omalle arvollemme sopimattomina. Ryhdymme moittimaan toisia. Ja kun joukkoon tulee joku uusi, sen sijaan, että otamme hänet iloisesti vastaan, osoitamme, ettei hän vielä täytä meidän vaatimuksiamme.

Jeesuksen autuaaksijulistukset johtavat meitä kuitenkin katsomaan toista seurakuntalaista Kristuksen silmin. Tuo ystävä on Jeesuksen valitsema. Hän on autuas. Siksi minäkin tahdon hänet valita ja ottaa omaan joukkueeseeni. Minä tahdon kunnioittaa häntä. Tämä ei tarkoita, etteikö seurakunnassa saisi ohjata ja opastaa toisia. Mutta ohjaaminen ja opastaminen tulisi tehdä toista arvostaen ja hänestä iloiten.

Hartauskirjassaan 1500- ja 1600-luvuilla elänyt anglikaanikirkon pappi John Donne kuvaa kristittyjen keskinäistä yhteyttä: ”Kaikki, mitä kirkko tekee, koskee kaikkia. Kun kirkko kastaa lapsen, tuo toimitus koskee minua, sillä lapsi liitetään kasteen kautta siihen ruumiiseen, jonka pää on minunkin pääni, ja oksasetetaan siihen runkoon, jossa minäkin olen jäsen. Ja kun kirkko hautaa jonkun, tämä teko koskee minuakin” (Rukouksia sairaskuolelta, 134). Kun Kristus kokoaa seurakunnan yhteen, hän muodostaa oman autuaallisen ruumiinsa. Tätä Kristuksen ruumista me rakastamme toisissa kristityissä ja seurakunnan jäsenissä.

Köyhä kristus

Kristus itse rakasti puutteenalaisia tulemalla puutteenalaisten rinnalle. Syvimmältään Kristus on se, joka on köyhistä köyhin. Hänellä ei ollut, mihin päänsä kallisti. Ristillä hän kuoli köyhänä ja alastomana. Kristus tuli murheellisten luokse ja kantoi itse ihmisten murheet. Hän itki kuollutta Lasarusta ja suri Jerusalemin tulevaa tuhoa. Kärsivällisyytensä Jeesus osoitti, kun ei ristillä huutanut tuomiota pilkkaajilleen, vaan rukoili ristiin-naulitsijoidensa puolesta. Kaiken tämän hän teki, koska hänellä oli vanhurskauden nälkä ja jano. Hän janoi oikeuden tapahtumista. Hän kaipasi sitä, että koittaisi vanhurskaus.

Tähän köyhyys Jeesus astui täyttääkseen tyhjät omilla rikkauksillaan. Hän tuli murheelliseksi, että me saisimme hänen ilonsa. Ihmiset eivät valinneet Jeesusta omaan joukkueeseensa. Hänet hylättiin. Häntä pilkattiin. Hänet häpäistiin. Hänelle ei annettu mitään kunniaa. Mutta Jeesus valitsi meidät. Hän pukee meidät omaan kunniaansa ja tuo meidät Taivaallisen Isän lähelle. Ja niin olemme autuaat.

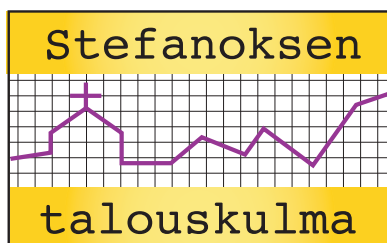

Antti Leinonen
**Vastuupastori,
Stefanoksen lut. srk**

+ + + + + Esirukouspyynnöt: + + + + +

- + Srk:n hengellinen ja taloudellinen rakentuminen Rovaniemellä, Sodankylässä, Merilapissa, Utsjoella, Kemijärvellä sekä koko Lhpk:ssa.
- + Ukrainan sodan ja hädän päättymisen sekä rauha Israelin ja sen naapurikansojen välille.
- + Turvapaikanhakijoiden auttaminen ja kristillinen opetus.
- + Johdatusta Jumalan sanan mukaisesti ratkaisuihin lainsäädännössä ja tuomioistuimissa.
- + Suomen hallitus ja eduskunta sekä alue- ja kuntapäätäjät haastavien päätösten edessä.
- + Turvallisuus-, talous- ja työllisyystilanteen vakaus Suomessa ja maailmalla.

Tahtoisin aloittaa kirjoitukseni toisin, mutta ikävä velvollisuuteni on kertoa, että tänä vuonna olemme olleet miinuksella joka kuukausi. Tarkastelukausi on toukokuun loppuun, koska kesäkuun kaikkia lukuja ei vielä ole saatavilla. Menoiksi tälle vuodelle olemme budjetoineet 4211 €/kk ja toteutuneet menot tähän asti ovat 4048 €/kk, mikä tietenkin on hyvä asia. Vastaavasti tuloiksi olemme budjetoineet 4217 €/kk ja toteutuma on 3796 €/kk, joten toistaiseksi emme ole tavoitteessa.

Menoihin emme voi juurikaan vaikuttaa, koska kaikki menomme ovat välttämättömiä, kuten pastorin palkka ja messutilan vuokra. Tulopuoleen, sen sijaan, voimme vaikuttaa. Päästäksemme tasapainoon, kunkin jäsenen pitäisi sijoittaa seurakunnan kassaan n. 77 €/kk (2,57 €/pv). Edellisessä seurakunnan talouskatsauksessa totesimme yhdessä, että jokainen voi antaa vain sen osuuden, jonka elämäntilanne kulloinkin sallii. Toisaalta puhuimme, että jokainen voi kohdallaan tarkastella tukemisensa tavoitteellisuutta: pyrinkö etukäteen mitoittamaan oman kuukausibudjettini siten, että varaan lahjan seurakunnalle vai jätänkö kirkolle ehkä jonkin sattumalta kertyneen summan, mikäli sen muistan? Saamme kuitenkin iloita jokaisesta annista ja siitä, että Jumala voi auttaa meitä pysymään kestävinä taloustyössämme, oli kyse sitten rahan tai rukouksen kantamisesta taikka sellaisesta ideoinnista, joka on poikunut mm. myyjäisiä ja kirpputoreja virkistämään tulojamme.

Eija Rikka
srk:n talousvastaava

KESÄLAHJA SEURAKUNNALLESI

Kesällä juhannuksen jälkeen Lähetysshiippakunnan seurakunnissa toiminta hiipuu monin tavoin. Seurakuntalaiset lomailevat ja mökkeilevät ja samoin tekevät myös pastorimme, hyvä niin.

Seurakuntasi tulot supistuvat kesällä, mutta kulut eivät juurikaan pienene, itseasiassa ne jopa kasvavat. Pastorin lomaillessa monin paikoin hänen sijaisenaan toimii toinen pastori ja tästä voi aiheutua lisäkuluja. Lisäksi työntekijöille maksetaan lomarahat kesällä. Toivommekin, että pohtisit mahdollisuutta osallistua ylimääräisellä lahjalla seurakuntasi rakentamiseen myös kesäkuukausien osalta, mikäli oma taloudellinen tilanteesi sen sallii.

Tuestasi kiittäen ja armollista kesää toivottaen, *Lähetysshiippakunta*

Stefanoksen lut. srk:n tilikannatus:

Saaja: Suomen Luther-säätiö sr Tili: FI59 1023 3000 2354 52 Viite: 8688

MobilePay-kannatus: 51770 Saaja: Stefanoksen seurakunta, Rovaniemi

Olen kotoisin Loimaalta ja synnyin poliitikkoperheeseen. Me kolme tyttöä kävimme pyhäkoulussa ja tyttökerhossa ja ahkerasti kirjastossa. Olin lukutoukka jo nuorena. Rippikoulussa Jeesus ensimmäisen kerran kutsui, ja muistan selvästi, että alttarikaiteella vastasin: ”Kyllä”. Halusin olla Jeesuksen oma.

Lukiossa oli todella innostava uskonnonopettaja, ja lukioaikana syntyi ajatus lähteä lukemaan teologiaa. Niinpä suunnistin, en Helsinkiin, vaan Turkuun ja Åbo Akademiin. Siellä oli mukava opiskella,

yliopisto oli pieni, noin sata opiskelijaa, ja siinä samalla opin ruotsin kielen. Turussa ollessani lähestulkoon asuin Turun Martin seurakunnassa, jonka lehtori, hengellinen äitini, innosti minut ja muut nuoret lähetystyöhön. Perustimme Hinoko-piirin ja olimme yhteydessä Japanin-lähetteihin. Aika oli antoisaa, ja meillä oli japanilainen vieraskin vuoden Åbo Akademiassa täydentämässä opintojaan. Ajattelin, että kun valmistun, lähen Japaniin lähetystyöhön. Menin myös mukaan Ylioppilaslähetykseen, joka silloin otti ensiaskeleitaan.

Uutenavuotena 1966 olin Israel-viikonlopussa Lähetysseuran kurssikeskuksessa Päiväkummussa, ja tätä Israel-viikonloppua vetivät Risto Santala vaimonsa kanssa ja Israel-lähetti Rauha Moisio. Eräänä iltana siellä sain kokea ihmeellisen asian: Jeesus otti minut omakseen. Oli ihmeellistä todeta, että kelpaan juuri tällaisena, ei tarvitse yrittää mitään. En tahtonut saada unta seuraavana yönä. Pidän Risto Santalaa hengellisenä isänäni, ja hän myös sytytti rakkauden Israelia kohtaan. Kesäisin kävimme monilla hengellisillä juhlilla ja saimme olla Jeesuksen hoidossa. Kuuden päivän sota 1967 teki meihin nuoriin valtavan vaikutuksen. Olimme Lahdessa lähetysjuhlilla ja läpi yön kuuntelimme radiosta uutisia Israelista.

Valmistuin vuonna 1971 enkä lähtenytkään Japaniin, vaan rakastuin ja tulin Lappiin. Olen työntänyt juureni syvälle Lapin maaperään. Täällä on ollut hyvä olla. Olin 35 vuotta uskonnon ja psykologian opettajana ja rakastin sitä työtä. Hengellisesti olin kuitenkin koditon; täällä ei ollut SLEY:tä eikä Kansanlähetystä, ja lestadiolaisuus oli minulle vierasta. Mutta Jumala piti huolta ja vastasi rukouspyyntöni. Minua pyydettiin pitämään naisten raamattupiiriä ev.lut. seurakunnassa syksystä 1981 lähtien. Tätä piiriä olen vetänyt katkeamatta 45 vuotta. Tänä keväänä koitti tämän aikakauden loppu, ja pidimme päätösjuhlan. Raamattupiiri päättyi, mutta uudessa seurakunnassani – Stefanoksen luterilaisessa seurakunnassa – olen saanut Sirkun kanssa pitää pyhäkoulua ja siirryin ikääntyneiden piiristä pienten piiriin, mistä iloitsen kovasti.

Toistakymmentä kertaa olin vetämässä ev.lut. seurakunnan ryhmiä Hengen Uudistuksen kesäjuhlille eri puolille Suomea ja ne olivat siunattuja matkoja. Yhden kerran tämä juhla järjestettiin myös Rovaniemellä. Kollegani kanssa olimme kolme kertaa ryhmänjohtajina Israelin-matkoilla.

Paljon on mahtunut vuosikymmeniin: huolia, sairauksia ja muita murheita, mutta Jumala on ihmeellisesti kuljettanut, hoitanut ja pitänyt huolta. Sairauksia on ollut monia: 1981 sain syövän, ja kun olin junalla menossa sädehoitoon Ouluun, luin Raamatusta ja Jumala nosti sieltä erään kohdan, Ps.103:1-3: *Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, Hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt, Hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi.* Takerruin tähän lupaukseen: Hän parantaa kaikki sinun sairautesi. Näin on todella käynyt. Hän on todella parantanut kaikki sairauteni, toisen syövän ja kaikki muut. Hän on kätkenyt siunauksen joka ikiseen sairauteen ja Hän sallii näitä sairauksia meille aina meidän parhaaksemme. Kun Hän sallii näitä, hän myös kantaa läpi kaikkien sairauksien. Hän vahvistaa, virvoittaa ja rakastaa.

Olen seurannut huolestuneena ev.lut. kirkon tilannetta ja sen luopumusta Raamatusta. Tämä johti minut Stefanoksen luterilaiseen seurakuntaan. Messut täällä ovat Herran täyshoitoa; tulen joka kerta siunatuksi, ravituksi ja varustetuksi. Viime vuonna kesäkuussa kamelin selkä katkesi. Niinpä erosin tuolloin ev.lut. kirkosta ja anoin jäsenyyttä Stefanoksen luterilaiseen seurakuntaan. Minut hyväksyttiin jäseneksi 31.8.2025. Olin tullut kotiin.

Irma Maijanen
Seurakuntaamme
kotiutunut jäsen